സന്ന്യാസത്തിന്റെ പാത

ഡോ. യാക്കോബ് മാർ ഐറേനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത

"വാൾത്തലപ്പു പോലെയുള്ളതാണ് സന്ന്യാസത്തിന്റെ പാത. അത് എല്ലാവർക്കുമുള്ളതല്ല. അതീവ ഭാഗ്യം ചെയ്ത ചിലർക്കു മാത്രമുള്ളതാണ്. നിർമമത്വവും ആത്മജ്ഞാനവും ഈ പാതയിൽ അവശ്യം ആവശ്യമായ രണ്ടു സംഗതികളാണ്." (സ്വാമി രാമ)

സന്ന്യാസം ദൈവദൂതന്മാരുടെ ജീവിതമാണെന്നാണ് ഗുരുക്കന്മാർ ചൊല്ലിത്തന്നിട്ടുള്ളത്. ഭൂമിയിലെ സാമാന്യജീവിതത്തിൽ പാരത്രികരായ മാലാഖമാരുടെ ജീവിതത്തിന് എന്ത് പ്രസക്തി? പരമലക്ഷ്യം, സായൂജ്യമോ, ദൈവീകരണമോ, ആത്മസാക്ഷാത്കാരമോ, മോക്ഷപ്രാപ്തിയോ, എന്തുമാകട്ടെ, ആയതിന് സന്ന്യാസം അനിവാര്യമോ? ലോകത്തിൽ അദ്ധ്വാനിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവർക്ക് ഉന്നതമായ ആത്മികലക്ഷ്യം അപ്രാപ്യമോ? അഥവാ എന്താണീ സന്ന്യാസം?

എക്കാലവും ഉയർന്നിട്ടുള്ള ചോദ്യങ്ങളും സന്ദേഹങ്ങളുമാണ് മേല്പറഞ്ഞവ. വ്യവഹാരിക ലോകസ്ഥിതിയിൽ നിന്നകന്നുയർന്നു വർത്തിക്കുകയും, അതേ സമയംതന്നെ, അന്യാദൃശ്യമായ നിലയിൽ മാനവസേവ നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്; ഔപചാരികമായി, അവർ 'സന്ന്യാസം' എന്ന ലേബൽ ധരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽപ്പോലും. പേരിനു സന്ന്യാസികളായി കാണപ്പെടുകയും, എന്നാൽ അതിന്റെ സാരാംശം അവരിലേക്ക് സംക്രമിക്കാതെ, ലോകമമതയിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി കാലം പോക്കിയവരുമുണ്ടാകും. വർജ്ജനം എന്ന തത്വം മതാന്തരീക്ഷത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഈശ്വരവിശ്വാസലേശമില്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിലും, മതാതീത തലങ്ങളിലും വേരൂന്നിയിട്ടുണ്ട്. സന്ന്യാസജീവിതപാത തെരഞ്ഞെടുത്തവർക്കായി സംവരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ് മോക്ഷപ്രാപ്തി എന്ന വാദത്തിനു വലിയ പിൻബലമില്ല.

കുടുംബജീവിതത്തിലും ലോകവ്യാപാരങ്ങളിലും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടും, ധർമ്മിഷ്ഠരായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയവർ എല്ലാ തലമുറകളിലും ഉണ്ടായിട്ടുമുള്ളതാണ് അതിന്റെ തെളിവ്.

അപ്പോൾ സന്യാസമാർഗ്ഗത്തിനെന്തു പ്രത്യേകത?

'വർജ്ജനം' സൃഷ്ടിക്കും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനും ഉള്ളിൽത്തന്നെയാണ്, അവയ്ക്കു പുറത്തല്ല. വർജ്ജനം, തൃഷ്ണ കൈവിടൽ, ധ്യാനം, ബ്രഹ്മചര്യം, മാനവസേവനം എന്നിവയുടെ ജീവിതമാതൃകകൾ തുടക്കം മുതലേ കാണുന്നുണ്ട്. ഒരർത്ഥത്തിൽ, വർജ്ജനം എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്ന പൊതുനിയമമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ, 'നിയമം' ബന്ധനമല്ല; സൃഷ്ടിയുടെ നിലനില്പനും ഉത്ക്കർഷത്തിനും ഹേതുവാകുന്നതുതന്നെ. ഏതു മനുഷ്യജീവിക്കും 'തുണ' വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന് സ്രഷ്ടാവിനുതന്നെ ബോധ്യം വന്നുവെന്ന് ബൈബിൾ പറയുന്നു. സന്ന്യാസമായാലും, അല്ലാത്തതായാലും അവിടെയെല്ലാം 'തുണ' ഒരു പൊതുതത്ത്വമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു; കാരണം, തുണയില്ലാതെ ആർക്കും നിലനിൽക്കാനാവില്ല. ഈ തുണാസഹായം നൽകുന്നതു മനുഷ്യൻ തന്നെ ആകണമെന്നില്ല. പ്രകൃതിക്കും, പ്രകൃത്യാതീതമായതിനും 'തുണ'യുടെ റോൾ കൈയാളാനാവും. പരമമായി വിവക്ഷിച്ചാൽ, ആത്മികനിലയിലും ഭൗതികനിലയിലും ഈശ്വരന്റെ തുണ കൂടാതെ ഒരു സൃഷ്ടിക്കും നിലനില്പില്ല. അഥവാ, അങ്ങനെയല്ലാതെയും നിലനില്ക്കാമെന്ന പൊള്ളയായ ചിന്ത, സർവ്വനാശത്തിനു വഴിവയ്ക്കുമെന്ന്, ആദ്യമാതാപിതാക്കളുടെ പറുദീസാവാസത്തിന്റെ പൊടുന്നനേയുള്ള അന്ത്യം പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ട്.

കേവലം അവിവാഹിതജീവിതത്തെ 'സന്ന്യാസ'മെന്നു കരുതുന്നത് അർത്ഥശൂന്യമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഏതുതരം പട്ടിണിയെയും 'നോമ്പ്' എന്നു വ്യവഹരിക്കേണ്ടിവരും. ധീരന്റെ ആയുധമാണ് അഹിംസ എന്ന് മഹാത്മജി പറഞ്ഞതിൽ കഴമ്പുണ്ട്. തന്നെ ആക്രമിക്കാനെത്തുന്നവനെ എതിർത്തു തോല്പിക്കാനാവാത്ത നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നത് ഭയവും ആകുലതയുമാണ്, 'അഹിംസ'യല്ല. തനിക്കുള്ളതോ, സാദ്ധ്യമായതോ ആയതിനെ സ്വേച്ഛ ഉപയോഗിച്ച് വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്ന വജ്രായുധമാണത്. കിട്ടാത്തതു വേണ്ടന്നു വയ്ക്കാൻ വലിയ ബുദ്ധിവിശേഷവും ഇച്ഛാശക്തിയും അനിവാര്യമല്ല. (എന്നാൽ ഒരിക്കലും കിട്ടാൻ സാദ്ധ്യമാകാത്തതിനെ ആയുസ്സു മുഴുവൻ പ്രതീക്ഷിച്ച്, സ്വപ്നലോകത്ത് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവരെക്കുറിച്ചല്ല ഇവിടെ പരാമർശനം).

കാമം, ക്രോധം, മോഹം, എന്നിവ മാത്രമല്ല അന്തസ്സുപോലും എറിഞ്ഞുകളയുന്നവർക്കേ സന്ന്യാസത്തിലേക്ക് ചുവടുവയ്ക്കാനാവൂ. മറ്റെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചാലും ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് അഹംകാരവും മാന്യതാബോധവും. അവയെയുംകൂടെ വിട്ടുകളയാതെ സന്ന്യാസത്തിന് അർത്ഥമുണ്ടാവില്ല. സന്ന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നവർ, ഭിക്ഷയെടുത്ത് ജീവിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന ഉപദേശത്തിൽ, വ്യർത്ഥാഭിമാനത്തിന് അറുതിവരുത്താനുള്ള ശക്തമായ ആദേശമാണല്ലോ. എല്ലാത്തരം മമതയും ഉപേക്ഷിക്കലാണ് ഈ പാതയിലെ ആദ്യപടി. ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടവർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള മറ്റു മനുഷ്യർ, ഇതര ജീവജാലങ്ങൾ, ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾ, ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ, ആഡംബരം മുതലായവയോട്, സാമാന്യമായി മനുഷ്യമനസ്സിന് ഒടുങ്ങാത്ത തൃഷ്ണയുണ്ടായിരിക്കും. സന്ന്യാസമെന്നാൽ, സന്ന്യാസവസ്ത്രസ്വീകരണവും, പരസ്യമായി ശപഥങ്ങൾ (വ്രതങ്ങൾ) സ്വീകരണവും ആണെന്നുള്ള മിഥ്യാധാരണ വലിയ അപകടം പിടിച്ചതാണ്. യഥാർത്ഥ സന്ന്യാസത്തെ കൊഞ്ഞനം കുത്തുന്നതായിരിക്കും ഇത്തരം പൊയ്മുഖങ്ങൾ. ത്യാഗമില്ലാതെ യോഗിയുമില്ല; സന്ന്യാസവുമില്ല. മനസ്സിൽ നിന്നു തൃഷ്ണകളും, താല്പര്യങ്ങളും, ലോകമയത്വവും, കാമക്രോധാദികളും പിഴുതെറിയാതെ, സന്ന്യാസവേഷത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നത് അർത്ഥശൂന്യമാണ്; അപകടകരവുമാണ്. പ്രഭാഷണങ്ങൾ വഴിയോ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വഴിയോ, അനായാസേന കൈവരുന്നതല്ല, ഇത്തരം askesis. ക്രമശ്ശഃ നിർബന്ധബുദ്ധിയോടെ ശീലിച്ച്, അധ്വാനത്തോടെ നടപ്പിലാക്കുമ്പോൾ അതീന്ദ്രിയവും അലൗകികവുമായ ഒരു ശാന്തി അനുഭവപ്പെടും. യോഗികളും സന്ന്യസ്ഥരും ഇതിനെ hesychasm എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇത് കേവലം ഒരു വൈകാരികഭാവമല്ല; അങ്ങനെയായാൽ അതിനു നിലനില്പുമില്ല. വൈകാരികമായി, പൊടുന്നനേ തീരുമാനം ചെയ്ത്, സർവ്വസംഗ പരിത്യാഗികളായി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരിൽ പലരും, അധിക ദൂരമെത്തുന്നതിനു മുമ്പ് 'യാത്ര' അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അടിസ്ഥാനപരമായി, ദൈവകല്പന ഏറ്റുവാങ്ങി, ഈശ്വരനെയും മനുഷ്യരെയും സ്നേഹിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യാൻ മനസ്സാകുന്നവർ, അവരുടെ ലൗകികാശകളും, ആവശ്യങ്ങളും ചുരുക്കുന്നു. കുറേ കഴിയുമ്പോൾ അതുതന്നെ ഉൾക്കാമ്പുള്ള സ്വഭാവമായി, വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറും. വ്രതങ്ങൾ അവർക്ക് കേവലം നിയമങ്ങളല്ല, അവരുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകളാണ്. ഈശ്വരനിൽ ആരംഭിച്ച് പ്രകൃതിയിൽ പ്രസ്പഷ്ടമാകുന്ന, മമതാരാഹിത്യമെന്ന ദാരിദ്ര്യം, അവിടെ ബന്ധമല്ല, പ്രപഞ്ചസത്യത്തോട് ഇഴുകിച്ചേരലാണ്. ധനവും സ്വത്തുക്കളും വിട്ടുകളയാം; എന്നാൽ അവയിലും ഗുരുത്വ

മുള്ള സ്ഥായിയായ തൃഷ്ണകളോടു വിട പറയുന്നത് 'ദാരിദ്ര്യം'തന്നെ. എല്ലാം ഈശ്വരന്റെ ദാനവും കാരുണ്യവുമായി കാണുന്നവൻ, യാതൊന്നിന്റെയും 'ഉടമ'യാകുക അസാധ്യം. മറിച്ച്, നിയമം മൂലം, ചിലതെല്ലാം വർജ്ജിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുകയും, 'മനസ്സില്ലാ മനസ്സോടെ' അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു തയ്യാറായാലും, കണ്ണും മനസ്സും സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ ഉടക്കിക്കിടക്കും. അതുകൊണ്ട് ആർക്കും ഗുണമുണ്ടാകില്ല.

അതേ രീതിയിൽ, അനുസരണം എന്നത് ഒരു വ്യക്തിയുടെ ആജ്ഞാനുവർത്തിയായി നിൽക്കുന്നു എന്നതല്ല. പ്രപഞ്ചവ്യവസ്ഥിതിയിൽ എല്ലാ സൃഷ്ടികളും, ഈശ്വരന്റെ ആജ്ഞയിൽ കീഴാണ് നിലനിൽക്കുന്നതും പുലരുന്നതും. അനുസരണത്തിന്റെ കേവലപാഠങ്ങൾ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുതന്നെ സ്വായത്തമാക്കാം. പ്രപഞ്ചം ഒരു വ്യവസ്ഥിതിക്കു വിധേയമായാണ് വർത്തിക്കുന്നത്, ശാസ്ത്രത്തിന് ചില വ്യവസ്ഥിതികളും നിബന്ധനകളും അനിവാര്യമാണല്ലോ. വിശാലമായ പ്രപഞ്ചവ്യവസ്ഥിതിയെ കുറേശ്ശെ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രം പുരോഗതി പ്രാപിക്കുന്നതും. എവിടെയും പൊതുവായ അനുസരണത്തിന്റെ അനുരണനങ്ങൾ ദൃശ്യമാണ്. സ്വാർത്ഥതയും, താൻപോരിമയും, അനുസരണമെന്ന വ്യവസ്ഥിതിക്കു നിരക്കുന്നവയല്ല. ഈശ്വരവ്യവസ്ഥിതിക്കു വിധേയപ്പെടുന്നവൻ, അതിന്റെ ഗുണഭോക്താവായി മാറുന്നു. ഇത്തരം ഉദാത്തമായ അനുസരണത്തിന്റെ പാഠങ്ങൾ ഓതിത്തന്നതും, കാട്ടിത്തന്നതും യേശുക്രിസ്തുവാണ്. പൂർണ്ണമായി അനുസരിക്കുന്നവൻ, പ്രകൃതിശക്തികളെപ്പോലും ജയിക്കുവാൻ പ്രാപ്തനാകുന്നു. അനുസരണത്തിന്റെ ദീപ്തമാതൃകകൾ പഴയ-പുതിയ ഭാഗങ്ങളിൽ ലഭ്യമാണ്. അനുസരണം അതിന്റെ ഉന്നതാവസ്ഥയിൽ സന്ന്യാസാന്തരീക്ഷത്തിൽ വെളിവാകുന്നുണ്ട്. ഗുരു, പിതൃതുല്യനാണ്. ശിഷ്യന്റെ നന്മ മാത്രമാണ് ഗുരുവിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഗുരു ശിഷ്യന് എല്ലാം നൽകുന്നു. അനുസരണവും വിധേയത്വവുമാണ് ശിഷ്യന്റെ ശക്തി. അവിടെ അനുസരണം ഭാരമല്ല; സ്നേഹവും സുരക്ഷിതത്വവുമാണ്. ഗുരു ഈശ്വരതുല്യനാകയാൽ, അന്തിമമായി ശിഷ്യൻ ഈശ്വരനെയാണ് അനുസരിക്കുക.

ബ്രഹ്മചര്യം എന്നതിനും അതിവിശാലമായ അർത്ഥമുണ്ട്. ലോകംതന്നെ തറവാടായി കണ്ട്, ദൈവത്തിൽ, എല്ലാറ്റിനെയും സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നതാണ് അതിന്റെ ആത്മാവ്. നോക്കിക്കാണുന്ന വ്യക്തിയുടെ ശരീരഘടനയും, ഭംഗിയുമാണ് സാമാന്യമായി കണ്ണിൽ പതിയുന്നത്. ശരീരത്തോടുമാത്രമുള്ള അഭിനിവേശം, മാംസബദ്ധമായ വികാരങ്ങളിലേക്കു നയിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരെ ആദരവോടെ വീക്ഷിക്കുകയും അവരിൽ

ഈശ്വരാംശം ദർശിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ 'ബ്രഹ്മത്തിൽ ചരിക്കാൻ' തുടങ്ങുന്നു. ഇടുങ്ങിയ തലത്തിൽ നിന്ന് വിശ്വവ്യാപകമായ തലത്തിലേക്ക് ഭാതൃഭാവം വളരുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ ബ്രഹ്മചര്യം, ഒരു വ്രതം സ്വീകരിച്ചിട്ട് ലൗകികതയെ സ്വപ്നം കാണുന്നതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ, അവിവാഹിതരായി കഴിയുന്നത് അത്ര വലിയ ത്യാഗവുമല്ല!

ഇത്തരത്തിലുള്ള വ്രതസ്ഥർ സമൂഹത്തിന്റെ നട്ടെല്ലും, സ്വാസ്ഥ്യകാരണവുമാണ്. അവർ മൂലം ലോകത്തിലെ അനർത്ഥങ്ങൾ കുറയും (മത്തായി 24:23). അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ വെടിഞ്ഞ്, ഈശ്വരനെയും ലോകത്തെയും സ്നേഹിക്കുന്നതിനും സേവിക്കുന്നതിനും തയ്യാറാകും. സന്ന്യാസവൃത്തിയെ Profession എന്നു പറയാറുണ്ട്. ലോകത്തിൽ പരിചിതമായ മറ്റു Professions പോലെ ഒന്നല്ല ഇത്. ഈശ്വരൻ ലോകത്തെ എങ്ങനെ കരുതുന്നുവോ, അങ്ങനെ കരുതാൻ ശീലിക്കുന്നത് ഒരു തൊഴിലല്ല, ഈശ്വരനെപ്പോലെയാകുകയാണ്. ഓർത്തഡോക്സ് ആത്മികപാതയിൽ അതിനെ Theosis എന്നു വിളിക്കും. സഭയ്ക്ക് ലോകത്തിന് നന്മയുടെ സാക്ഷ്യം നൽകാനുള്ള വിളിയാണ് കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്. സന്ന്യസ്ഥർക്കും അല്ലാത്തവർക്കും അതിൽ പങ്കുണ്ട്. എന്നാൽ, സന്ന്യസ്ഥർക്ക് അതിനു സാധ്യതയേറുമെന്നതാണ് വാസ്തവം. വ്രതാനുഷ്ഠാനം, ഉപവാസം, മൗനം, ദണ്ഡനമസ്കാരം, സ്നേഹാചരണം, ശരീരാദ്ധ്വാനം മുതലായ സുകൃതാഭ്യാസങ്ങൾ വഴി സ്വായത്തമാകുന്ന ആത്മീയ അച്ചടക്കം സന്ന്യസ്ഥർക്ക് ഉണ്ടാകണമെന്നതാണ് സന്ന്യാസത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥ. അതിൽ ത്യാഗമുണ്ടാകണം. സമൃദ്ധിയും സുഖലോലുപതയും, ധനതൃഷ്ണയും, അധികാരദുരയും ഇപ്പറഞ്ഞതിനെയെല്ലാം ഹനിക്കാൻ പോരുന്നവയാണ്.

ഒരു സന്ന്യാസിയാവുക മഹത്തായ കാര്യമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു സന്ന്യാസിയാവുക ഏറെ പ്രയാസമുള്ള കാര്യവുമാണ്.